

Obžalovaného řidiče elektrické dráhy zastupoval dr. Miříčka ml., soukromé účastníky, t. j. poškozenou továrnu a zraněné passanty dr. Mellan.

Zajímavé vyhnání plodu.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Anna Tošnerová je žena asi 30letá. Byla majitelkou poloviny domku v Šlemíně; od září 1925 je pak majitelkou domku celého, neboť její muž, invalida Fr. Tošner, 18. září 1925 zemřel. Tato žena měla od zimy 1924 nějaké techtle mechtle s ženatým lesným hajným Janem Melounkem, jemuž svěřila záhy sladké tajemství, které ale ku podivu Melounka nijak nepotěšilo. Nad takovýmto přijetím svého poselství nekormoutila se Tošnerová dlouho a Melounkovi naznačila, že by se snad dalo něco dělat, kdyby na to měla peníze. Tož Melounek dal jí 500 Kč, které Tošnerová přijala, a když se spolu za čas sešli, hlásila mu, že svěřené tajemství už neexistuje.

Záhy nastalo jaro, vše se zelenalo, příroda hýřila krásami a Tošnerová opět šeptala hajnému do ouška, že dle všech příznaků pozoruje, že vstoupilo do ní mysterium lásky... Melounek se zase drbal ve sporých vlasech, zase vyslechl radu, že by se něco dalo dělat, kdyby byly peníze, ale dělal, jako když neslyší. Rozešel se tedy s Tošnerovou v nevělu...

Teď se do toho vložil manžel Tošnerové. Napsal dopis Melounově manželce, v němž jí objasnil vztahy své ženy k jejímu muži. Psal, že žena se mu s pláčem svěřila k hrůze a že vidí, že jeho život je přičiněním Melounka zničen. Bojí se, že přijde věc na veřejnost, a proto žádá paní Melounkovou, aby jednala rychle; jsme sami doma — píše — a jestliže se vás muž s mojí ženou nevyrovná, ani minutu nemůže být hajným.

Když tento dopis paní Melounková přečetla, zavolala na poradu svého mužička; porada trvala dlouho a byla zvláštní tím, že Melounka nebylo ani slyšet. Ale dopis zůstal bez odpovědi.

Záhy na to hnulo se v Tošnerce svědomí a šla se udat, že na nátlak a za přispění hajného Melounka dala si v Praze pomoci... Četnictvo ovšem učinilo povinné hlášení a Anna Tošnerová i hajný Jan Melounek zasedli na lavici obžalovaných před senát vrch. rady Ed. Součka, aby se zodpovídali ze žaloby, kterou na ně vznesl státní zástupce Dr. Jelínek, že totiž Tošnerová nezjištěnou porodní asistentkou dala v sobě provést nedovolený zákrok, směřující k vyhnání vlastního plodu, čímž hrubě porušila § 144 tr. z.; Melounek pak, že čin ten radou nastrojil a obnosem 500 Kč k němu přispěl.

Při přelíčení se Tošnerová kajícně k činu přiznala. Přijala 500 Kč, které jí za tím účelem Melounek přinesl, a jela do Prahy k porodní babičce. Ta v ní provedla nějakou manipulaci, nechala si zaplatit 500 Kč a propustila ji, načež se Tošnerová vrátila do své milé obce.

Předseda: A která babička to byla? Jak se jmenovala?

Obž.: Kdyby mě, pane rado, rozkrájeli, tak to už nevím.

Předs.: Tedy víte alespoň ulici, kde bydlila?

Obž.: Dočista nic nevím. Já se v Praze nevyznám. Šla jsem z nádraží celá pitomá.

Předs.: Na které nádraží jste přijela?

Obž.: To já nevím.

Předs.: Na které stanici jste u vás nastupovala?

Obž.: V Pikovicích.

Předs.: Tedy jste přijela na nádraží Wilsonovo. Kam jste šla odtud?

Obž.: To já už nevím.

Předs.: Na kterou stranu jste se tedy dala, když jste vyšla z nádraží?

Obž.: Já šla jen tak po ulici a plakala jsem. Tu se mně všimla nějaká paní, přijde najednou ke mně a zčista jasna povídá: Matičko, neplačte, vždyť je to támhle! A ukázala prstem na nějaký dům. Já jsem vešla do toho domu a v něm opravdu bydlila porodní babička. Zaklepala jsem, ona mi přišla sama otevřít. Ani se mě neptala, co chci, hned mne vedla dál a bez řečí mi to provedla, jako když mi vidí na očích, co chci. Já jí poděkovala, dala jsem jí 500 Kč a odešla jsem.

Ža to obžalovaný Melounek zapíral houževnatě. S Tošnerovou, která prý za ním běhala, ve slabé chvíli něco měl, ale k vyhnání plodu jí vůbec neradil a dal jí 500 Kč jen proto, aby se jí zbavil. Po druhé mu říkala, že je 4 dny v jiném stavu, ale to už jí nic nedal, ač mu starý Tošner, teď už na Pravdě Boží, říkal, že to musí zaplatit, že to stálo ponejprv 500 Kč, ale po druhé že to bude dražší.

Když byla slyšena ještě celá řada svědků, mezi nimi i manželka obžalovaného Melounková, která dosvědčila, že Tošner mimo zaslání zmíněného již dopisu přišel k ní domů a požadoval na ní peníze, bylo líčení skončeno a po poradě vynesl rozsudek, jímž se Tošnerová i Melounek sprostfují. V důvodech osvobozujícího rozsudku uvedl soud, že není prokázáno, že by Tošnerová bývala vůbec těhotnou; není pro to žádného spolehlivého dokladu ani znaleckého, ani jiného; naopak průběhem líčení vyšly najevo pochybnosti, zda zde vůbec byla skutková povaha zažalovaného činu; spíše činí věc dojem pokusu vydírání. Poněvadž tedy soud nemohl ani dospět k přesvědčení, že obžalovaná byla vůbec těhotnou, nemohl ani zodpovědět otázku, zda plod byl odstraněn, a proto vynesl rozsudek osvobozující.

Radostně si hajný hned za dveřmi jednací síně vytáhl z boty fajku a zapálil si. Jistě mu už dlouho tak nechutnalo pokušení, jako v této chvíli... —ff—

Historie jednoho karlínského strážníka a jednoho obchodníka.

(Okresní soud v Karlíně.)

Mezi obchodníkem S. v Karlíně ve Vítkově ulici a strážníkem Š., přiděleným tamnímu komisařství, byly odedávna spory a různice. Podnět k nim dala žena obchodníka S., která udržovala s dotyčným strážníkem důvěrný poměr. Když se o tom její muž dozvěděl, za-